

Тихо се разнасяха заповѣди. Нѣ кои части се оттегляха въ страни, други подготвяха окопи, трети се приближаваха вече къмъ града съ повдигнати лжкове, за да обсипятъ защитниците по стенитѣ съ смъртоноснитѣ си стрели.

Боляринътъ Драгомиръ едва задръжаше буйния си конь. Благородното животно бѣше потънало въ пѣна и прѣхтѣше сърдито.

Доведоха коня на ханъ Крума — черъ, чистъ арабски конь, подаренъ му отъ мъдрия господарь на потока и неговъ приятель Харунъ алъ Рашидъ.

Крумъ се метна на украсеното съ злато седло и бавно повдигна меча си — другъ скъпъ подарѣкъ отъ западния императоръ Карлъ Велики. Когато отпустнѣше меча си, войскитѣ щѣха да покажатъ своя български боенъ устремъ.

Краятъ на грѣцката столица наближаваше!

Въ този мигъ вратитѣ на града широко се отвориха. Излѣзоха двама конници съ голѣми бѣли знамена. Следъ тѣхъ вървѣха войници, носещи зелени маслиненни вейки.

Драгомиръ дотърча до хана:

— Тѣ искатъ миръ, господарю!

— Толкозъ по-добре, — отговори Крумъ. — Азъ и снощи ти казахъ, че утрото е по-мъдро. Иди, Драгомире, и изслушай думитѣ имъ.

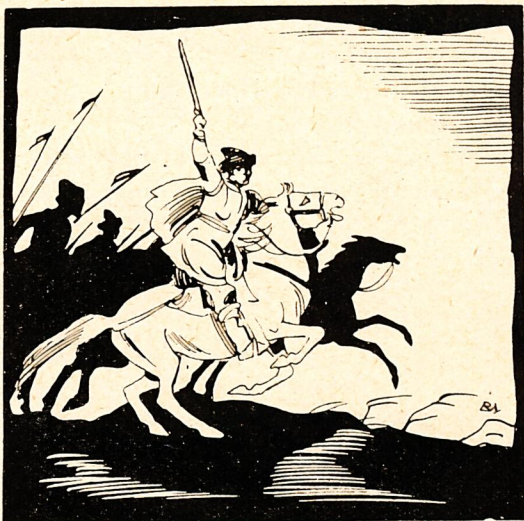
Той бавно вложи мечъ въ ножницата си и обърна коня гърбомъ

къмъ тѣзи, които бѣха страхливци на бойното поле и просѣха милость.

Следъ малко пратеницитѣ на гърцитѣ бѣха при шатѣра на хана. Тѣ слѣзоха отъ конетѣ си и унижено свалиха знамената.

— Говорете!

— Императорътъ на Византия покорно моли миръ отъ Великия ханъ на българитѣ. Той моли пощада за града и прощка, че е предизвикалъ войната. Ще се съгласи ли Великиятъ ханъ Крумъ да се срещне съ императоръ Лъвъ и два-

мата да уговорятъ условията за мира?

Крумъ мрачно гледаше въ далечината, нѣкъде надъ главитѣ на гърцитѣ. После отсѣче:

— Добре! Нека да дойде вашиятъ императоръ.

— Той ще дойде при ония храс-